

Andorra, den 1 december 2012

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Kvällen innan jag reste till Andorra lämnade jag detta brev färdigskrivet, så att det skulle kunna skickas till er den första december. Jag har åkt hit inbjuden av ärkebiskopen för att delta i den sjuttiofemte årsdagen av den helige Josemarías ankomst till landet, efter att, med Guds tydliga skydd, ha flytt från den sorgliga förföljelsen av de troende under spanska inbördeskriget. Han kom till Sant Julià de Lòria, den första bebyggelsen på andorransk mark, morgonen den 2 december 1937. Tillsammans med dem som följde med honom hälsade han på det allra heligaste sakramentet i byns kyrka (han kunde inte fira mässan eftersom de liturgiska föreskrifter som rådde då föreskrev att man skulle ha fastat sedan klockan tolv natten innan). Inte förrän dagen därpå, den 3 december, firade han det heliga mässoffret iklädd de mässkrudar som han inte hade kunnat använda under flera månader. Denna första mässa i Andorra ägde rum i kyrkan i Les Escaldes, en ort där de hade hittat rum och som ligger nära huvudstaden, .

Jag vill inleda detta brev med dessa minnen så att vi tackar Gud mycket för att, genom jungfru Marias förbön, ha tagit hand om den helige Josemaría med en särskild försyn dessa svåra månader. Låt oss följa vår grundares föredöme i trohet och alltid överlämna oss med full förtröstan i Guds händer, särskilt när omständigheterna är mer krävande. Även de första männen, som kom på 30-talet då Verket redan ”var i gång”, har lärt oss något om den stora tro de hade på Gud och på den helige Josemaría, då inte något ”mer än” vår Faders tro fanns: må vi alla vara lojala redskap.

Förra månaden inbjöd jag er att tänka på den första trossatsen i trosbekännelsen, grunden för hela vår tro. ”Vi tror på en Gud, Fader, Son och helig Ande, Skapare av allt synligt, såsom denna värld där vårt flyktiga liv fortlöper, av allt osynligt, såsom de rena andar, som också kallas änglar, och Skapare av den andliga och odödliga själen i varje människa.”¹ Så inledde Paulus VI *Guds folks trosbekännelse* 1968, då han avslutade det trons år som han hade sammankallat för att minnas det nittonde århundradet efter de heliga apostlarna Petrus och Paulus martyrskap.

Medveten om den outtömliga rikedom som finns i uppenbarelsen och ständigt bistådd av den helige Hjälparen, har Kyrkan hållit på och fördjupat sig i Treenighetens mysterium med förnuftet. Tack vare ansträngningen hos många generationer av helgon – kyrkofäder och kyrkolärare i Kyrkan – har hon lyckats sprida lite ljus över detta stora trosmysterium, inför vilket, som vår Fader sade, vi varje dag förundras över, samtidigt som vi vill få vårt umgänge med var och en av de tre gudomliga personerna att växa.

¹ Paulus VI, *Professio fidei*, 30/6 1968.



"Gud är en enda, men inte ensam"², säger en mycket gammal trosbekännelse. Då *Katolska Kyrkans katekes* kommenterar detta, förklarar den att det är så eftersom "'Fader', 'Son' och 'helig Ande' inte helt enkelt är namn på olika sätt för Gud att existera, ty de är verkligen skilda från varandra: 'Den som är Son är inte Fader och den som är Fader är inte Son, och inte heller den helige Ande är Fader eller Son'".³ Ni kan inte föreställa er hur glad vår grundare blev i Marseille då han i en teckning på en ristad sten såg en symbol för den heliga Treenigheten som han ville placera i prelatskyrkans krypta.

Jag fortsätter nu med trosbekännelsens andra sats. *Jag tror på en enda Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allting är skapat*.⁴

I Gud är födelsen helt och hållet andlig. "I likhet med det mänskliga sinnets kunskapsprocess där människan gör en bild av sig själv, en idé eller ett 'koncept' då hon lär känna sig själv (...), som från latinets *verbum* ofta kallas ett inre ord, *vågar vi tänka på Sonens födelse* eller Guds eviga 'koncept' och inre Ord. När Gud lär känna sig själv, föder han Sonen-Ordet, som är Gud liksom Fadern. I denna födelse, är Gud samtidigt Fader som föder och Son som blir född, i Gudomlighetens fullkomliga identitet, som utesluter en mångfald av 'gudar'. Ordet är Sonen som har samma väsen som Fadern och är tillsammans med honom den ende Guden som uppenbarade sig i Gamla och Nya testamentet."⁵ Jag tar inte nu upp personen den helige Ande, en ende Gud tillsammans med Fader och med Sonen.

Det är förvisso så att det är omöjligt att ta bort det dunkla som finns i vårt sinne, då vi tänker på honom som *bor i ett ljus som ingen kan nalkas*.⁶ Vare sig människornas eller änglarnas eller någon annan skapad varelses förnuft är förmöget att förstå Guds outtömliga väsen: *om du förstår den, handlar det inte om Gud*, säger ett ordspråk. Våra själar, som skapades av Gud och för Gud, längtar ändå efter att lära känna sin Skapare och Fader bättre, för att älska och ära honom mer; att se Treenigheten och njuta av hans eviga närvaro.

I samband med detta uppmuntrar Benedikt XVI oss alla troende att inte nöja oss med den kunskap om Gud som vi kan ha fått. **De mest sanna glädjeämnena**, sade han vid en audiens för inte så länge sedan, **förmår att i oss utlösa den sunda oro som leder oss till att vara mer krävande (vilja nå högre eller djupare) och att uppleva ännu tydligare att inget ändligt kan fylla vårt hjärta. På detta sätt kommer vi att avväpnade sträva mot detta mål som vi inte kan bygga upp eller nå på egen hand och att inte tappa modet på grund av den trötthet eller de hinder som föds från vår synd**.⁷

Den helige Irenaeus av Lyon, en av de första kyrkofäder som ansträngde sig för att tränga in i den heliga Treenighetens skapargärning, förklarade att "det finns endast en Gud ... : Han är Fadern, han är Gud, han är Skaparen, han är Upphovsmannen, han är Ordnaren. Han har gjort allt *genom sig själv*, det vill säga genom sitt Ord och genom sin Vishet", "genom Sonen och Anden".⁸ Han använder sig av ett grafiskt och metaforiskt sätt att uttrycka sig (det finns ju ingen ojämnlighet mellan de gudomliga personerna) och tillägger att Sonen och Anden är liksom Faderns "händer" i skapelsen. Detta citerar *Katolska Kyrkans katekes* och sammanfattar: "Skapelsen är den heliga Treenighetens gemensamma verk".⁹ I denna helt förenade gärning,

² *Fides Damasi* (DS 71). Trosbekännelse tillskriven den helige påven Damasus.

³ *Katolska Kyrkans katekes*, nr 254. Den citerade texten kommer från elfte konciliet i Toledo, år 675 (DS 530).

⁴ Missale, *Nicensk-konstantinopoletanska trosbekännelsen*.

⁵ Salige Johannes Paulus II, Tal vid en allmän katekes, 6/11 1985, nr 3.

⁶ 1 Tim 6:16.

⁷ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 7/11 2012.

⁸ Sankt Irenaeus av Lyon, *Adversus haereses*, 2, 30, 9 (PG 7, 822).

⁹ *Katolska Kyrkans katekes*, nr 292; jfr S:t Irenaeus av Lyon, *Adversus haereses* 4, 20, 1 (PG 7, 1032).



tillskrivs skapargärningen de gudomliga personerna enligt det som är kännetecknande för var och en av dem. Det är därför man säger att det hör till Fadern som yttersta orsak till varat, till Sonen som högsta Förebilden och till den helige Ande som den kärlek som driver till att förmedla goda gåvor till de skapade varelserna.

Mina söner och döttrar, låt oss betrakta dessa stora sanningar med djup tillbedjan. Jag understryker att vi skall be Gud, som den helige Josemaría rådde oss till, om nåden att känna ett behov att umgås med var och en av de gudomliga personerna, var och en för sig.

*I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud (...) Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till.*¹⁰ I Gud Sonen, med Fadern och i den helige Ande, i den ende Gudens allmakt, vishet och kärlek finns ursprunget till och slutmålet för allt det skapade, andligt och materiellt, och i synnerhet män och kvinnor.

Guds godhet är så stor att han ville skapa våra urföräldrar till hans avbild och liknelse¹¹, och lämnade i dem och i alla avkomlingar ett djupt spår, ett deltagande i den oskapade visheten som är Ordet, då han ingöt förnuftet och den fria viljan i deras själ. Ändå finns det många som inte känner honom eller inte bryr sig om honom och försöker sätta människan i mitten av allt. Hur ont gjorde det inte vår Fader att se att vissa hade denna ynkliga syn! Så sade han till exempel under en familjesammankomst vid nyåret 1973 då han höll sin bön högt. *Vissa vill ha en människocentrerad Kyrka i stället för en gudscentrerad. Det är ett absurt anspråk. Allt har skapats av Gud och för Gud: omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est (Joh 1:3). Det är ett fruktansvärt misstag att sätta människan på toppen av allt. Det är inte mödan värt att arbeta endast för människans skull. Vi bör arbeta för människan, men av kärlek till Gud. Om inte, tjänar det inte någonting till och man kan inte härda ut.*¹²

Herren förväntar sig av oss kristna att vi återigen upphöjer honom – med bön, med offer, med helgat yrkesarbete – på toppen av all mänsklig aktivitet; att vi får honom att härska i hjärtans djup och att vi ger det civila samhället och dess inrättningar nytt liv med hans lära. *Delvis kommer det an på oss* – upprepar jag med den helige Josemaría – *att många människor inte blir kvar i mörkret utan går på de vägar som leder till det eviga livet.*¹³ Med vilken fromhet ber vi bönen *Ad Trinitatem Beatissimam* i Preces? Hur tackar vi honom för hans oändliga fullkomlighet? Hur djupt älskar vi detta mysterium som är central i vår tro och således i vårt liv?

I morgon börjar advent, den liturgiska tid som förbereder oss för Herrens födelse. Den första veckan föregriper de handlingar som kommer att ske vid tidernas slut, då Jesus Kristus kommer i sin härlighet för att döma människan och ta över sitt rike. *Håll er vakna hela tiden och be att ni får kraft (...) att stå upprätta inför Människosonen.*¹⁴ Han tillägger: *Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall inte förgå.*¹⁵ **Vi vet att i Bibeln så är Guds Ord upphovet till skapelsen: alla skapade varelser, allt ifrån de kosmiska elementen – sol, måne, himmel – lyder Guds Ord och finns till i den mån de "kallats" av det. Denna skapelsemakt som finns i Guds Ord har koncentrerat sig på Jesus Kristus, Ordet som blev kött, och förmedlas även genom hans mänskliga ord, som är den sanna "himlafäste" som leder människans tanke och vandring på jorden.**¹⁶ Låt oss därför ofta betrakta Kristi ord som finns i Evangeliet och rent allmänt i

¹⁰ Joh 1:1,3.

¹¹ Jfr 1 Mos 1:26.

¹² S:t Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 1/1 1973.

¹³ S:t Josemaría, *Brev 11/3 1940*, nr 3.

¹⁴ Missale, första söndagen i advent, *Evangelium* (C) (Luk 21:36).

¹⁵ Mark 13:31.

¹⁶ Benedikt XVI, Ord vid Angelusbönen, 18/11 2012.



Nya testamentet. Låt oss anstränga oss för att upptäcka nya insikter i denna betraktelse, för att tillämpa dem på vårt dagliga liv. Jag föreslår för er att varje stund av bön, enligt vår Faders föredöme, blir en dialog som förs med ansträngning: Herren ser oss, hör oss, är med oss, mina döttrar och söner.

Låt oss inte glömma att Kyrkan efter den 17 december sjunger de så kallade *stora antifonerna*, med vilka man förbereder sig direkt för Jesu födelse. Den första är denna: *O eviga Vishet, du som har utgått ur den Högstes mun, du når från världens ena ända till den andra, och styr allt med ditt blotta ord. Kom för att lära oss vishetens väg.*¹⁷ Det är en trängande bön till det människoblivna Ordet, vars födelse från jungfru Maria vi snart kommer att högtidlighålla. **Den Vishet som föds i Betlehem är Guds Vishet (...), det vill säga Guds plan som länge låg dold och som Gud själv uppenbarade i frälsningshistorien. Vid tidens fullhet tog denna Vishet formen av ett människoansikte, Jesu ansikte.**¹⁸

Låt oss förbereda oss med tro för denna stora högtid, som är den största av alla glädjehögtider. Låt oss fira den med hela mänskligheten. Låt oss fira den med alla medlemmar i Verket. Låt oss komma till detta möte fast beslutna att betrakta Jesu Kristi oändliga storhet och hans ödmjukhet, han som antog vårt väsen – vilket är ytterligare ett tecken på hur mycket han älskar oss. Låt oss inte tröttna på att betrakta Maria och Josef, fantastiska lärare i bön och kärlek till Gud.

Ordet som blir kött är Guds eviga Ord, som har utverkat åt oss att vi kan vara Guds barn i honom: *Vilken kärlek har inte Fadern skänkt oss när vi får beta Guds barn. Det är vi. Världen känner oss inte, därför att den aldrig har lärt känna honom.*¹⁹ Den helige Josemaría säger: ***Guds barn, bröder till Ordet som blev kött, till den om vilken det sades att i Ordet var liv, och livet var människornas ljus (Joh 1:4). Ljusets barn, ljusets bröder och systrar: det är vad vi är. Bärare av den enda flamma som kan sätta hjärtan av kött i brand.***²⁰ Jag önskar att vi inte missar detta möte då Guds ankomst till jorden firas. Låt oss dessa dagar tänka på hur vi anstränger oss för att förbättra vårt umgänge med Jesus, för att leva med Jesus och för att vara med Jesus.

I mitten av förra månaden reste jag till Milano, där de väntat länge på mig. Jag var endast där en helg, men det var mycket intensivt, eftersom jag hade möjlighet att träffa mina döttrar och söner i norra Italien och många andra personer som deltar i den utbildning som prelaturen ger. Jag har velat få dem att fördjupa sig i Trons år och be Herren om rikliga nådegåvor för att de tre teologala dygderna tar fastare form i allas våra sinnen och liv och att Gud gör oss till bättre Guds barn.

Trons år, jul: vilket fantastiskt tillfälle att bry oss mera om apostolatet och att känna oss förenade med hela människosläktet!

Jag glömmar inte att be er hjälpa mig att erhålla de böneämnen som jag bär på i mitt hjärta, med övertygelsen om att vi i Kyrkan och med Kyrkan måste vara *acies ordinata*,²¹ en fridens och glädjens armé för att tjäna människor. Låt oss under novenan till Marias obefläckade avlelse leva hand i hand med jungfru Maria och tacka henne för hennes heliga svar.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader
+ Javier

¹⁷ Tidegården, Vesper för den 17 december, *Magnificatantifon*.

¹⁸ Benedikt XVI, Predikan vid vespren den 17/12 2009.

¹⁹ 1 Joh 3:1.

²⁰ S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 66.

²¹ Höga v 6:4.